փախստականներէ կը տեղեկանար թէ Աշոտ եւ Սմբատ ամենեւին շարժմունք մը չէին ընէր, միայն թէ Հայրը Մոկաց գաւառը կը նստեր անշարժ, իսկ որդին Արարատայ եւ Վանանդայ կողմերը կը շրջագայէր. ոմանք կ'ըսէին թէ զօրք կը ժողուէր, ուրիշները կ'ըսէին թէ զամենքը խաղաղութեան եւ հնազանդութեան կը յորդորէր, այսպիսի հակասական լուրերէ որոշ բան իմանալ անկարելի էր, ուստի աստուծոյ յանձնելով ամէն ինչ դարձաւ տեսնելու իւր Սասնոյ լեռները, եւ կ'արգի-կանոնի մէջ գտնելով, հանգիստ սրտով առաւ դարձեալ ընտիր եւ փոքրիկ խումբ մը իր լեռնցիներէն, ելաւ ճամփայ երթալու դարձեալ Վասպուրական, գտնելու Աշոտ Տէրն Արծրունեաց, վասնզի կը լսէր, թէ նա կը պատրաստուի իւր բոլոր զօրութեամբ մաքառելու ընդդէմ թշնամեաց, ուստի իւր սովորական արագութեամբ հասաւ Բզնունեաց երկիրը եւ քստմնելով տեսաւ երկրին աւերմունքը, Նորաշէն մեծ աւանը բոլորովին քարուքանդ եղած, հաչ մարդ չէր մնացեր եւ աւերակաց մէջ հետամնադ արաբացի գունդեր մողէսի պէս աւերակներէն դուրս երբեմն կ'երեւային, զանոնք ջարդել, անհետացնել դիւրին գործ մը եղաւ սասնցի գունդին, բայց ո՞ւմ համար էր այդ աշխատանքը, շէն աւանը բնակիչ մը չէր մնացեր, կաթընկեր տղայոց անգամ չէր խնայել արաբացի սուրը, եւ Բուղայի երկրորդը՝ Ժիրակ զօրավարը, հասեր Ռշտունեաց Ոստանը հայ գերեաց բազմութիւն չուան ի վիզ քշելով առջեւեն իբրեւ անասնոց նախիր՝ եւ աճուրդով ծախելու կը հանէր:

Նորաշէնի աւերակաց վբայ նստեր էր Յովնան գիշերելու իր խմբովը, երբ գիշերապահ տղայքը եկան իմացնելու իրեն, թէ ձիաւորաց մեծ գունդ մը կը դիմէր Նորաշէն՝ Հողցի կողմեն: Արդէն Յովնանու սովորութիւնն էր գիշերելու տեղը միշտ ամրացնել խառնիխուռն պատնէշներով, ուստի խիստ լռութիւն հրամայեց իւրայնոց եւ բոլոր կրակները մարել եւ պատրաստ հսկել եւ ինք ընկեր մը միայն առած գնաց աւանին մուտքը դիտելու եւ իմանալու թէ ո՞յք էին, որ կ'ուգային: Հոն կիսակործան աւերակաց մէջ սմքած, երբ քանի մը խօսք լսեց, յայտնի եղաւ իրեն թէ հայ էր այր ու ձին եւ թէ մոկացի էին զօրքն, որ կ'ուգային: Մութուն մէջ նաեւ դիւրին եղաւ նշմարել Սմբատ Սպարապետ, որ շրջապատեալ ի թիկնտպահաց կը